

॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ इति शांतिप० रा० नै० भारतम्पव० द्विपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५२ ॥ तत इति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥

वादित्राणि च सर्वाणि जगुश्चाप्सरसांगणाः ॥ न चाहितमनिष्टं च किंचित्तत्र प्रदृश्यते ॥ २४ ॥ ववौ शिवः सुखो वायुः सर्वगंधवहः शुचिः ॥ शांतायां दिशि शांताश्च
प्रावदन्द्गपक्षिणः ॥ २५ ॥ ततो मुहूर्ताद्भगवान्सहस्रांशुर्दिवाकरः ॥ दहन्वनमिवैकं तं प्रतीच्यां प्रत्यदृश्यत ॥ २६ ॥ ततो महर्षयः सर्वे समुत्थाय जनार्दनं ॥ भीष्म
मामं त्रयांचक्रूराजानंचयुधिष्ठिरं ॥ २७ ॥ ततः प्रणाममकरोत्केशवः सहपांडवः ॥ सात्यकिः संजयश्चैव स च शारद्वतः रूपः ॥ २८ ॥ ततस्ते धर्मनिरताः सम्यक्तै
रभिपूजिताः ॥ श्वः समेष्यामइत्युक्त्वा यथेष्टं त्वरिता ययुः ॥ २९ ॥ तथैवामंज्यगंगेयं केशवः पांडवास्तथा ॥ प्रदक्षिणमुपावृत्य रथानारुहुः शुभान् ॥ ३० ॥ त
तो रथैः कांचनचित्रकूबरैर्महीधराभैः समदैश्वर्यदंतिभिः ॥ हयैः सुपर्णैरिव चाशुगामिभिः पदातिभिश्चात्तशरासनादिभिः ॥ ३१ ॥ ययौरथानां पुरतो हि सा च
मूसूतैव पश्चादतिमात्रसारिणी ॥ पुरश्चपश्चाच्च यथामहानदी तच्छृङ्खवंतं गिरिमेत्यनर्मदा ॥ ३२ ॥ ततः पुरस्ताद्भगवान्निशाकरः समुत्थितस्तामभिहर्षयंश्चमूं ॥
दिवाकरापीतरसामहौषधीः पुनः स्वकेनैव गुणे न योजयन् ॥ ३३ ॥ ततः पुरं सुरपुरं समितद्युतिप्रविश्य ते यदुष्टं पांडवास्तदा ॥ ययोचितान् भवनवरान्समाविश
न्श्चमो न्वितामृगपतयो गुहाइव ॥ ३४ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणियुधिष्ठिराद्यागमने द्विपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥
वैशंपायन उवाच ततः शयनमाविश्य प्रसुप्तो मधुसूदनः ॥ याममात्रार्धशेषायां यामिन्यां प्रत्यबुद्ध्यत ॥ १ ॥ सध्यानपथमाविश्य सर्वज्ञानानिमाधवः ॥ अ
वलोक्य ततः पश्चाद्द्व्यौ ब्रह्मसनातनं ॥ २ ॥ ततः स्तुतिपुराणज्ञारक्तकंठाः सुशिक्षिताः ॥ अस्तु वन्विश्वकर्माणं वासुदेवं प्रजापतिं ॥ ३ ॥ पठंति पाणिस्वनिकास्त
था गायंति गायनाः ॥ शंखानथमृदंगांश्च प्रवाद्यंति सहस्रशः ॥ ४ ॥ वीणापणववेणूनां स्वनश्चातिमनोरमः ॥ सहासद्वविस्तीर्णः शुश्रुवे तस्य वेदमनः ॥ ५ ॥ त
तो युधिष्ठिरस्यापिराज्ञो मंगलसंहिताः ॥ उच्चैरुर्मधुरावाचो गीतवादित्रनिःस्वनाः ॥ ६ ॥ तत उत्थाय दाशार्हः स्नातः प्रांजलिरच्युतः ॥ जम्बागुल्फं महाबाहुरग्नीना
श्रित्य तस्थिवान् ॥ ७ ॥ ततः सहस्रं विप्राणांचतुर्वेदविदां तथा ॥ गवांसहस्रेणैकैकं वाचयामासमाधवः ॥ ८ ॥ मंगलालंभनं कृत्वा आत्मानमवलोक्य च ॥ आद
र्शं विमले कृष्णः ततः सात्यकिमब्रवीत् ॥ ९ ॥ गच्छ रौने यजानी हि गत्वाराजनिवेशनं ॥ अपि सज्जो महते जाभीष्मद्रष्टुं युधिष्ठिरः ॥ १० ॥ ततः कृष्णस्य वचनात्सा
त्यं किं स्त्वरितो ययौ ॥ उपगम्य च राजानं युधिष्ठिरमभाषत ॥ ११ ॥

॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ मंगलानां वादीनामा लंभनं स्पर्शं ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥